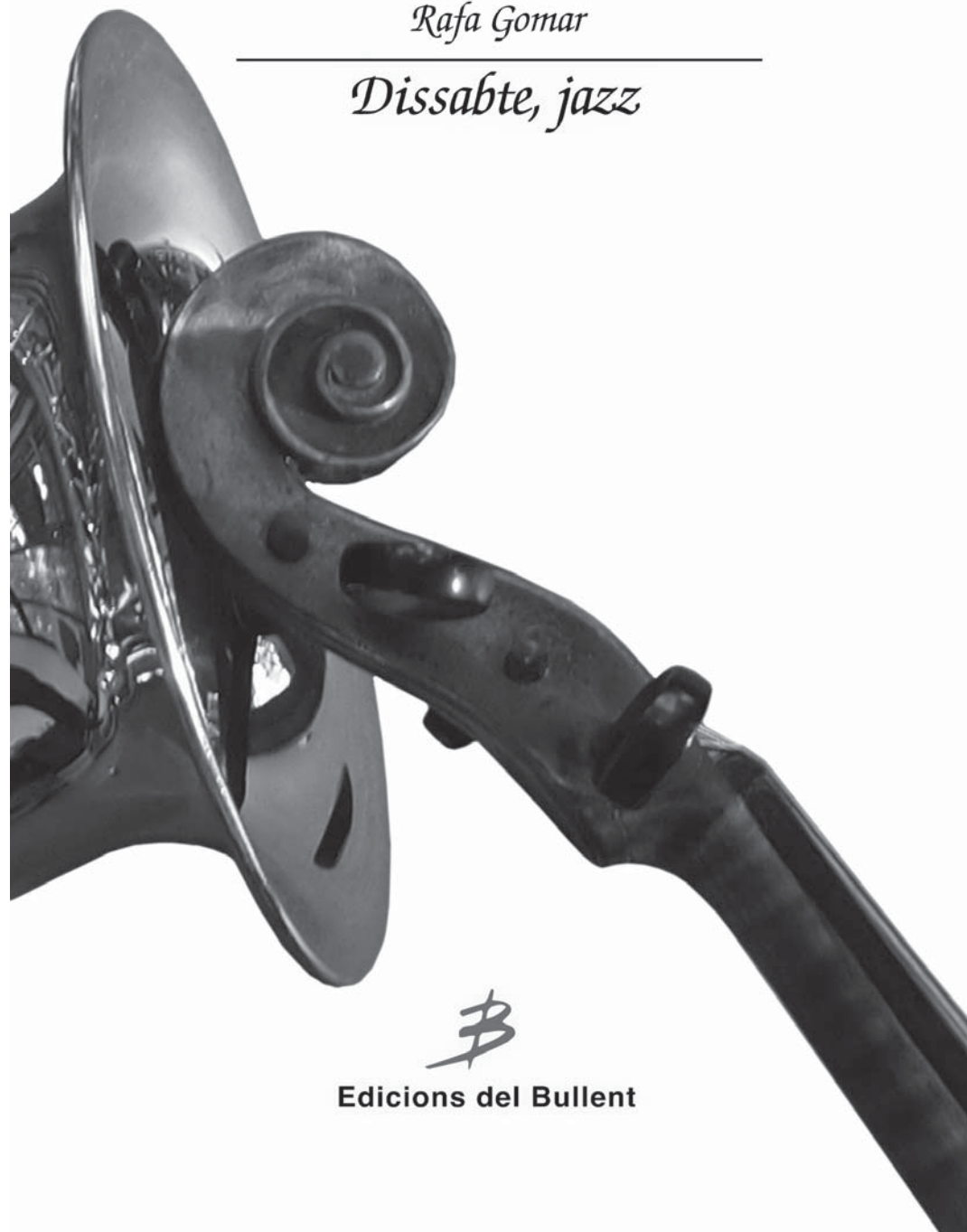

Rafa Gomar

Dissabte, jazz

Edicions del Bullent

Aquesta obra va guanyar el
Premi Soler i Estruch de narrativa curta
en el 63é Certamen Literari *Castellum Ripae*
Any 2019

Formaven el jurat Rafa Estrada, Agustí Colomer, Tobies Grimaltos,
Eli Llorens i Núria Sendra

Premi patrocinat per

Ajuntament de
Villanueva de Castellón

1a edició: febrer 2020

Coberta de Miquel Mollà
© 2020 Rafa Gomar

© 2019 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Miquel Ábalos
Impressió: Ulzama

ISBN: 978-84-9904-227-5
Dipòsit legal: V-481-2020

*A Cristina, l'espurneig que il·lumina
cada so de les nostres cançons de jazz*

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Índex

I.

[Narrador].....	13
[Enric]	34
[Narrador].....	35
[Roser]	37
[Narrador].....	38
[Enric]	39
[Narrador].....	41
[Roser]	43

II.

[Narrador].....	49
[Tina].....	63
[Narrador].....	64

III.

[Narrador].....	77
[Enric]	79

[Narrador].....	84
[Roser]	91
[Narrador].....	93
[Enric]	98

IV.

[Narrador]	103
[Roser]	104
[Narrador]	107
[Enric]	110
[Narrador].....	112

Epíleg.

[Enric]	137
[Roser]	138

I

I si encertes a mirar el món amb ulls nous, el cor torna a bategar anhelós, malgrat que sigui un vell senglar hirsut.

Baltasar PÒRCEL, El cor del senglar

El dormitori és una foscor compacta foradada per la llum estreta i rectilínia que travessa les últimes files de la persiana. Roser roman quieta amb el cos cara cap avall, el rostre recolzat lateralment sobre el coixí i els braços acabats amb unes mans flonges, lleugerament tancades, que miren el sostre.

Roser es gira cap a l'espona dreta del llit i, mentre dubta si aixecar-se o no, té temps de veure's reflectida en l'espill d'aquesta calaixera, color caoba, que tant li desplaui; exactament igual com li desplaui l'armari de roba –una baluerna–, del mateix color. És al dormitori dels seus pares: el sostre excessivament alt, el llum de llàgrimes lleig i malmenat, la cortina que no es pot descórrer, la caixa vella i rebregada, la perxa corcada... Sempre ha detestat aquesta habitació, però dorm ací perquè el matalàs és més nou i dobla l'amplària del seu.

Quan encén el llum són les onze. S'aixeca i, encara mig entabuixada, fa pujar la persiana amb molta cura, obri la finestra de bat a bat i va al lavabo. El mirall està esquitxat de sabó i dentífric i, sense estar segura de comptar amb el temps necessari, es proposa de netejar-lo després del desdèjuni.

Amb un parell de besades desperta la filla. Tina li les ha tornades, però s'ha girat d'esquena i remuga: «un poquet més mare, un poquet més».

Roser va a la cuina, prepara el desdèjuni i pensa que ha fet bé d'aixecar-se tard i descansar tant com li demanava el cos. Estava fatigada i en realitat, avui, dissabte, a més de passar per la perruqueria, només té tres obligacions: recollir les entrades per anar al concert de jazz, esperar els pintors i dinar prompte perquè Tina ha de participar en la cursa.

Els pintors no són pintors, en realitat són especialistes en desinsectacions. I és que, després del fracàs amb el gasoil, els pintors que no són pintors vénen a fer-li un pressupost per al tractament de la fusta. El corcò està formant muntonets de corcadura groguenca al costat de la majoria dels mobles i, a més, de tant en tant, uns petits núvols de polsim es desprenen d'alguns dels forats de les bigues del sostre. Desconeix l'envergadura del deteriorament, però Vicent Badia, el nebot de la senyora Carme, que és biòleg, li va dir

que s'hi observaven taques característiques de tèrmit i que, francament, això era perillós.

La senyora Carme es va quedar viuda als quaranta anys. Segons Batiste, el pare de Roser, sempre havia estat una dona alegre, però des de la mort del seu home i sobretot de la seua filla Glòria, era difícil intuir-li un somriure.

L'home de la senyora Carme va morir en un accident laboral. Treballava d'obrer i sembla que no havien enganxat bé el cable de la grua quan transportava material i, en el mateix moment que la càrrega es va soltar, hi passava per baix i el va aixafar. Per contra, la gent relata minuciosament les intrigues d'un assassinat en tota regla en el cas de la filla. I és que fa un any, Glòria va aparèixer morta en circumstàncies estranyes, tirada a la vorera del carrer d'una urbanització pròxima a Olba, ben prop de l'estudi d'arquitectura on treballava. La versió oficial va revelar que Glòria havia mort d'una parada cardíaca i que les ferides del front i la cara havien estat produïdes pel fregament amb la paret quan hi va caure.

Tot i que la policia va tancar el cas i l'expedient, per a la senyora Carme els resultats dels informes eren falsos i seguien carregats de misteri, ja que Glòria no tenia cap antecedent mèdic de deficiència coronària. La senyora Carme era conscient que dels fills pots